

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

Konfirmationer 2018

Tekst: Sl 103; 1 Kor 13; Joh 17,24-26

Salmer: 478 * 192 * 331 * 369 * 208* 752,4

1665 – det er et vigtigt årstal at huske. 1665. Det kommer vi til.

Har I tænkt over, hvad der drikkes i Bibelen? Vin, øl, druesaft, vand, eddike, mælk. Mælk er basisføden og –drikken, for det er det første, vi får, og vi får det direkte fra vores mor. Men der drikkes også de andre ting. Fælles for disse drikke er, at de findes i naturen, i skaberværket. Det er Guds gode gaver til os. Det er bare at gå ud i naturen, så kan vi finde dem. Ok, noget af det skal måske tilberedes lidt, men grundsubstansen er i naturen.

Har I tænkt over, hvad der ikke drikkes i Bibelen? Drikke, som ellers også findes i skaberværket. Det ene er te. Jeg tror, at Gud har tænkt: Hvis de virkelig vil drikke det, så må de sandelig selv finde det. Derimod er det så langt mere underligt, at der i Bibelen ikke drikkes kaffe!!!!!!!!!!!! Det forstår jeg ganske enkelt ikke. Det er her, I skal huske årstallet 1665. Salighedens år 1665. Det er det år, måske +/- et år eller to, at man regner med, at kaffen kom til Danmark. Halleluja er måske lige lovlig stort et ord at bruge herom, meeeen....

Kaffe er også basisdrik i kirken. Der drikkes helt vildt meget kaffe i kirkelige sammenhænge, det er nærmest det 3. sakramente. Hvad enten det er i kirken eller hjemme eller, hvor det nu måtte være, så er kaffe også det frommeste, man kan drikke. Og både basisdrik og fromhed skyldes ene og alene, at kaffe er lavet på bønner. Basisdrik og fromhed skyldes bønnerne. Det betyder, at hver eneste gang vi tager en kop

kaffe, så bliver vi mindet om, at basis og fromhed skyldes bønner.

Jeg vil godt citere Biskop Monrad, biskop i Maribo i 1800-tallet, han har sagt om bøn: ”Gud har en relation til alle mennesker, men kun den bedende har en relation til Gud.” Det er ret godt sagt om Gud og Guds relationer, og relation til os; og det er en smertelig eller velsignet erkendelse om vores relation til Gud. Jeg vil lade den stå til eftertanke: (citeres igen)

Det er tankevækkende, hvor meget bøn betyder for Jesus, der som ingen anden stod i guddommelig relation. Mere end en gang kan vi læse om Jesus, som f.eks. i Matt. 14,23: Da han havde sendt skarerne bort, gik han ene op på bjerget for at bede. Jesus lever i bøn til Gud. Prøv at lægge mærke til, hvor mange gange i evangelierne, vi ser Jesus bede. Jesus holder bedestunder, og han lever i bøn. Hvem skulle vi så være, at vi kan tro, vi kan klare os uden. Det er basis i vor tro, fordi vi i bøn er i åndeligt og bevidst fællesskab (relation) til Gud og Jesus, og i bøn erkender og bæres vi i den nødvendige afhængighed af Gud. For uden Gud, går det ikke. Det kan også siges på en anden måde som det gøres i en bøn, jeg også har præsenteret konfirmanderne for:

Gud – indtil nu har jeg i dag hverken sladret om nogen eller været i dårligt humør.

Jeg har ikke været sur, ondskabsfuld eller selvisk.

Men om nogle minutter er det tid til at stå ud af sengen, og fra da kommer jeg til at behøve en hel del hjælp.

Amen.

Det er godt med kaffe. Bønner er basis i kaffen. Jeg vil også slå et slag for, at bøn bliver basis i vores liv. Jeg tror, at en af årsagerne til, at der er så mange af os, der ikke har det helt så

godt i livet, som vi kunne have det, er, at vi ikke er gode nok til at tage os tid til at bede. Jeg tror, at gav vi os selv det lille øjeblik om morgenen, som det tager at bede Fadervor, så ville vi komme meget bedre hjemmefra og i gang med dagen.

Jeg vil gerne tale for bøn og ikke bare for stilhed, meditation eller hvad det nu kan hedde. Jeg vil heller ikke tale for en stille gåtur i skoven. Jo, hvis man kombinerer den med at bede. Alle andre former for stille stunder har et eller andet sted det over sig, at man skal komme i kontakt med sig selv. Finde sig selv. Finde sin indre ro. Finde sine styrker osv. De har selvet som mål. Det kan for så vidt også være godt nok. Det kan bare ikke stå alene, men skal baseres på bøn.

For i bøn handler det om at stå i forhold til, kontakt til, relation til noget, som er så meget større end os selv. End sig selv. Og det har vi brug for, hvis vi skal klare det pres, nutidens aktivitetsliv og præstationsliv i arbejdsliv og fritids liv lægger op til, at vi tager på os. Man kan som bekendt ikke trække sig selv om ved hårene. Men man kan trækkes op. Vi kan ikke flyve hen over problemer og kriser; men vi kan bæres igennem dem. I bøn til Gud.

I bøn erkender vi, at Gud Er. Det vil også være dybt idioti at bede til en, man ikke tror ER. Gud ER for os. Konfirmanderne spurgte mig, hvorfor de skal lære de ting, der står på kortet. Fordi netop disse ting fortæller os noget meget væsentligt om Gud og målet med vores liv.

Gud er en treenig Gud, som Fader, Søn og Helligånd, defineret, som vi gør det i trosbekendelsen, som er sammendrag af, hvad vi i Bibelen kan læse om Gud Herren, Faderen, Sønnen og Helligånden. Alene ordene i trosbekendelsen afslører, at Gud er over os. Derfor sætter Gud også dagsordenen for og målet for

livet. Det mål er sat i det dobbelte kærlighedsbud om at elske Gud og næsten, som vi elsker os selv. I et kristent liv er Gud over os, næsten ved siden af os, og vi skal forholde os til og se vort liv i gavn og glæde for næsten og til Guds ære. Hvordan vi skal leve, er f.eks. udmøntet lidt mere detaljeret i De 10 Bud. Det er livets færdselsregler, hvorved vi ser os selv i Guds billede og tager vare på vor næste. Vi skal ikke opfylde budene for at gøre Gud glad, undgå Guds vrede eller for at komme ind i Himlen. Heldigvis, for det er helt umuligt. Nej, forholdet til Gud er baseret på Guds kærlighed, som den formuleres i den lille Bibel. Enhver, som tror på Jesus, har det evige liv og lever i nåde og tilgivelse. Derfor er det også naturligt at bede en kristen bøn om at blive fastholdt i Jesu kærlighed, som han udviste den på korset. Og den indskrift, som vi dér beder Jesus sætte på os, den satte han på os i korsets tegn for ansigt og bryst i vor dåb. I dåben er vi Guds børn, og derfor kan vi bede til Gud som vores himmelske far i Fadervor. I den bøn beder vi både om det himmelske og evige, og om det daglige brød, og om hjælp til at tilgive vore medmennesker.

Vi skal leve med Gud over os, næsten ved siden af os og med os selv som elskede i Guds kærlighed. Det kan vi blive fastholdt i i bønnen til Gud. Og derved får livet langt større perspektiver end os selv og vor egen tilfredsstillelse.

På bønner skal vi basere vort kristenliv. Efter et Fadervor og en god kop kaffe: Så kan vi lidt igen i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Konfirmandtale 2018

Kære konfirmander. (1. afsnit kun i LL 27/4)

Denne årgang konfirmander er min 25 årgang konfirmander, som jeg har undervist (tortureret) og nu skal konfirmere. Det er jo nærmest et jubilæum. Så er det da også lidt sjovt, at der sidder en konfirmand i dag, hvis mor var konfirmand på mit eget første holdkonfirmander. Det viser jo bare, at din mor er blevet ældre.

En af mine yndlingssalmer er nr. 369, *Du, som gir os liv*. I et af versene hedder det:

Du, som åbner bøgehækkens blade. En linie, som får mig til at tænke på Jer. Det er forår, og bøgen er nogle steder sprunget ud, og andre steder sidder de sarte, fine lysegrønne blade stadig inde bag deres beskyttende kapsel. Klar til at springe ud, så snart de rigtige omstændigheder er til det i naturen.

Denne salmelinie får mig også til at tænke på Jer. I er som mennesker sådan nogle nye, sarte, fine, nye blade, lige på nippet til at springe ud. Og nu går jeg nok lidt imod, hvad der sådan i det store billede siges om konfirmationen, nemlig, at det er her, I træder ind i de voksnes rækker. Det er det efter min opfattelse ikke. De nye bøgeblade er, så snart de er sprunget ud, meget sarte og fine og bløde. De er unge bøgeblade, som først senere på året bliver til ”voksne” bøgeblade.

I skal ikke have så travlt med at blive voksne. I er på nippet til at springe ud i Jeres ungdom. Og modsat voksenlivet, så er ungdommen tiden, og især i den første tid, I har lidt svært ved at finde ud af selv, om I er støre børn eller små unge. Vi voksne har også svært ved at finde ud af det, og finde ud af Jer.

Men I begynder mere og mere at markere Jeres egen personlighed. I begynder mere og mere at skille Jer bevidst ud fra flokken med egne meninger og mål, samtidig med, at det nogle gange er vigtigere, hvad flokken af venner siger, end hvad forældrene siger. I begynder også mere og mere at blive bevidste om Jeres eget følelsesliv, som bundet mere og mere i dybden i Jer, og handler om andet end bare lige at elske kage eller ej. I nærmer Jer så småt det, at elske med lidenskab og passion.

Konfirmation handler ikke om barn eller voksen. Konfirmation handler om tro. Det handler om dåb. I blev døbt til at være Guds børn. Gud bekræfter for Jer i dag, konfirmere Jer deri, at hvad Gud udvirkede i Jeres dåb, det har stadig gyldighed, og hvad Jeres gudmor/gudfar sagde ja til i dåben, det får I nu selv mulighed for at sige Ja til. I siger ikke ja til, at I er de klogeste unge i byen. I siger ikke Ja til, at I aldrig gør noget forkert, at I vil gå i kirke hver eneste søndag fra nu af eller have læst hele Bibelen i morgen. I siger Ja til, at I vil stadig være Guds børn, og deri omsluttet af Guds nåde og kærlighed, syndernes forladelse og det evige liv, altså have Gud over Jer og næsten ved siden af Jer, for nu at trække en tråd til prædikenen. I siger ja til tro og tilhørsforhold til Gud. Det er en ja, der giver genlyd i Himmelen, og har betydning for Jer i Jeres liv.

I har været nogle rigtig dejlige konfirmander sammen med Jeres kammerater. Jeg havde gerne taget et år til med Jer. Jeg har nydt timerne med Jer. Jeg har nydt Jeres åbenhed og tillid. Det er et privilegium, som jeg er meget taknemmelig for, at få lov at kigge med ind i Jeres sjæleliv, tanker og følelser. I er ligefremme og ærlige. I suger til Jer, og det er tydeligt at se på Jer, at I står af, når det er kedeligt.

Jeg har en gave til Jer. Den ligger i Jeres pose. Sådant en lille gummibold. På den står der: Smile – Jesus loves You. Denne bold kan man kramme og age, for den er blød og dejlig. Man kan knuge den i angst for at miste den, eller man kan masse den i arrigskab. Man kan kaste med den, for at komme af med den – det er ikke så sjovt, men man kan også kaste den for at lege/spille med en anden med den. Uanset, hvad I gør med den, så er det stadig en bold med budskabet: Smile – Jesus loves You. Jeg har valgt den, fordi den minder mig og Jer. I har så mange muligheder i Jer, og I er så meget lig hinanden, og alligevel så er I alle bag alle Jeres ydre facader, dejlige og bløde og skønne og lige til at smile ad.

Jeg har også valgt den til Jer, fordi den også kan være et billede på Jeres tro på Gud. Engang imellem så klammer vi os til troen og til Gud, andre gange, så betyder det ikke så meget. Nogle gange kaster vi det hele fra os, mens vi andre gange deler det med andre. Men uanset, hvad I gør, så ER Gud. Og Guds budskab til Jer er i det alt sammen: Smile – Jesus loves You.

Tak, fordi I har fået mig til at smile mange gange i det forløbne år. Tak fordi I er gået med på det, jeg synes er konfirmanders vej til den store dag. Jeg håber, at dagen i dag bliver en glædens og gode minders dag for Jer.

Tak til Jer forældre for lån af Jeres børn/unge mennesker. Ved I hvad? Det sker fra tid til anden, det har de selv fortalt, at de ikke viser Jer særlig tydeligt, at de elsker Jer; men de ved godt, at de skal ære Jer. De ved godt, at de kan være stride, men det synes de også I er. Men de vil ikke være Jer foruden. I er heldige og ufattelig rige med Jeres børn. De er en Guds gave til Jer, og selv om I ikke får en bold, så er Jeres børn alligevel også en årsag til opfordringen til Jer: Smile – Your kid loves

You. Håber, I får mulighed for at værne disse nyudsprungne blade på livets træ.

Amen.

Nu kan vi ikke trække den længere.

Nu skal vi bede for Jer.